

RACHEL REID

TOUGH GUY

Vertaald door Stevie Martens

AMSTERDAM · ANTWERPEN

Dit boek is voor Matt, die niet van ijshockey houdt,
maar ondanks dat hou ik toch van hem.

PROLOOG

September 2018

‘Ben je tevreden?’

Ryan Price wist niet zeker of Coach Cooper de vraag aan hem stelde of aan de computer waar hij onafgebroken naar staarde. Het eerlijke antwoord was dat hij zich niet kon herinneren hoe tevredenheid voelde, maar dat was nogal ongemakkelijk om toe te geven, dus zei hij maar gewoon: ‘Ja hoor.’

‘Mooi zo,’ zei Coach afwezig. ‘Goed om te horen. Heb je al woonruimte gevonden?’

‘Ik logeer nog in het hotel, maar ik...’

‘Je vindt jezelf inmiddels vast een expert op het gebied van verhuizen.’ Coach keek Ryan eindelijk aan en glimlachte alsof hij zojuist een bijzonder geestige opmerking had gemaakt. ‘Je bingokaart is ondertussen wel zo’n beetje vol, of niet?’

‘Ja.’ Ryan deed geen enkele moeite om Coach’ glimlach te beantwoorden. ‘Zo’n beetje.’

Coach leunde achterover in zijn stoel en sloeg zijn gespierde armen over elkaar. Bruce Cooper was waarschijnlijk beter in vorm dan menig speler van de Toronto Guardians. Hij had zelf nooit in de NHL gespeeld, maar hij hield zijn lichaam in topvorm, alsof hij zijn spelers wilde laten zien dat hij zo op het ijs kon stappen en hen op elk moment kon komen vervangen. ‘Goed, je weet waarom je hier bent. Ik hoef je niet te vertellen wat voor speler je bent en wat we van je verwachten. Je snapt

vast wel wat ik bedoel.’ Zijn glimlach verdween en hij keek Ryan strak aan.

Ryan begreep maar al te goed wat hij bedoelde. Het was hetzelfde wat elke coach die hij sinds zijn zeventiende had gehad hem had verteld: we hebben je nodig om tegenstanders die onze echte spelers bedreigen verrot te slaan.

‘Ja, Coach,’ zei Ryan. Hij had net zijn eerste training met de Guardians achter de rug en het was... oké gegaan. Een paar spelers hadden hem nieuwsgierige blikken toegeworpen, maar niemand was echt vriendelijk geweest. Zijn reputatie was hem duidelijk vooruitgesneld.

‘Het beschermen van Kent is je prioriteit,’ zei Coach. ‘Hij heeft een grote mond, maar we willen niet dat hij geblesseerd raakt. Tegenstanders denken misschien wel twee keer na voordat ze hem aanvallen als ze weten dat ze, je weet wel, *de Price moeten betalen*.’ Hij grijnsde.

Ryan trok een grimas. ‘Ik begrijp het.’

‘Mooi zo,’ zei Coach opgewekt. ‘Goed, dan wilde ik het ook nog hebben over je verleden van moeizame relaties met je teamgenoten.’

Ryan liet zijn tong langs de onderkant van zijn voortanden glijden en likte de restjes weg van de vier kauwtabletten die hij vlak voor zijn afspraak met zijn nieuwe coach had ingenomen. Hij wilde zo veel mogelijk van het middel in zijn maag hebben voor dit gesprek.

‘Zo zit het niet,’ probeerde hij uit te leggen. ‘Het is niet dat ik niet met ze overweg kan. Ik... ben gewoon erg op mezelf.’

Coach fronste. ‘De Guardians zijn een téam, Ryan. Zowel op het ijs als ernaast. En teams zijn gebouwd op vertrouwen en kameraadschap.’

‘Ik weet het. Ik zal harder mijn best doen.’

‘Mooi zo,’ zei Coach, alsof de zaak daarmee was afgerond. Ryan verwachtte niet dat hij een hechte band zou opbouwen met zijn teamgenoten. Zijn van nature ongemakkelijke en verlegen karakter, zijn klinische angst, zijn vliegangst en, o ja, het feit dat

hij homoseksueel was, maakten hem nou niet bepaald tot een vriendenmagneet in de kleedkamer.

Maar hij zou het proberen.

‘En luister.’ Coach liet zijn stem zakken en leunde naar voren. ‘Je gaat niet weer flippen, toch? Zoals de vorige keer?’

Ryans wenkbrauwen schoten omhoog. *Wauw, dat is direct.* ‘Ik, eh... heb eraan gewerkt.’

Coach kneept zijn ogen tot spleetjes. ‘Eraan gewerkt? Wat bedoel je daarmee? Met meditatie of yoga of zo?’

‘Nee. Nou ja, een beetje. Maar ik heb het over, eh, therapie. En ik heb een recept...’

‘Dus je hebt het onder controle. Goed.’ Coach zwaaide met zijn hand, zichtbaar opgelucht dat dat onderwerp achter de rug was. ‘Laten we zien hoe je het tijdens het trainingskamp doet en dan bekijken we waar je in dit team past.’

‘Oké, Coach.’

Toen Coach zijn aandacht weer op zijn computer richtte, stond Ryan op, knikte hij en verliet hij de kamer. Het korte gesprek was niet heel anders verlopen dan dat met zijn vorige coach. Of die daarvoor. *We willen dat je angstaanjagend bent op het ijs en daarbuiten normaal doet.*

Ryan liep terug naar de kleedkamer om zich klaar te maken voor de fysieke tests die de Guardians die middag zouden doen. Daar zag hij dat Toronto’s sterspeler, Dallas Kent, stond te praten met een andere sterspeler, Troy Barrett. Kent was klein voor een ijshockeyer, met blond haar en lichtblauwe ogen. Ryan vond hem niet aantrekkelijk, al kwam dat vooral door de arrogantie die van zijn gezicht droop. Barrett was knapper, met felblauwe ogen en donker haar, maar nog steeds totaal niet Ryans type.

Ryan besloot dat hij zich beter meteen kon voorstellen aan de mannen die hij geacht werd te beschermen. Toen hij dichterbij kwam, hoorde hij hoe Kent Barrett in detail vertelde over zijn seksuele avonturen van de vorige avond. Kent keek niet op toen Ryan bij hen kwam staan, waardoor hij ongemakkelijk moest wachten tot de andere man klaar was met zijn walgelijke verhaal.

‘Ik zweer het je, ik dacht dat ze flauw zou vallen!’

Barrett lachte. Ryan schraapte zijn keel en Kent keek hem eindelijk aan.

‘O. Hé.’ Er klonk een zweem van minachting door in Kents stem.

‘Hallo,’ zei Ryan ongemakkelijk. Hij stak zijn hand uit. ‘Ik ben Ryan.’

Kent keek naar Ryans uitgestoken hand, wisselde een blik met Barrett en schudde hem toen haastig. ‘Ik dacht dat jij gek geworden was.’

Ryans gezicht werd vuurrood. ‘Nee, ik heb het onder controle.’

Barrett snoof en Kent keek naar Ryan alsof hij een stapel dode slangen was. ‘Dat hoop ik verdomme wel, Rooie.’

Ryans kaak verstrakte. Op die naam ging hij níét reageren.

‘Ryan,’ corrigeerde hij hem. Hij rechtte zijn rug en trok zijn schouders naar achteren om zijn volle lengte te tonen. Hij liet net genoeg van zijn innerlijke monster vrij om Dallas Kent te laten zien dat er met hem niet te sollen viel. ‘Níét Rooie.’

Kent stak zijn handen op in een sussend gebaar. ‘Wat jij wilt, gast,’ zei hij, waarna hij zich weer omdraaide naar Barrett en verderging met zijn verhaal, alsof Ryan niet bestond.

Ryan voelde zijn borst samenknijpen terwijl hij terugliep naar zijn locker. Gelukkig was hij er inmiddels goed in geworden zichzelf te kalmeren tijdens dit soort milde aanvallen.

Twee tellen inademen, drie tellen uitademen. Drie tellen inademen, vier tellen uitademen. Vier tellen inademen, vijf tellen uitademen...

Hij was oké. Er was niets aan de hand. Dallas Kent was duidelijk een enorme klootzak, maar verder was er niets aan de hand.

Het is maar werk. Dit is niet wie je bent. Je bent meer dan dit werk.

Bij elke baan horen vervelende collega’s, toch?

Hij haalde nog één keer diep adem en begon daarna door zijn sporttas te rommelen, gewoon om iets te doen te hebben.

‘Wil je een geheim horen?’

Ryan schrok op van de onverwachte vraag. Hij draaide zich om en zag Wyatt Hayes staan, al jaren de reservekeeper van Toronto. 'Ja hoor.'

'Dallas Kent is...' Wyatt leunde naar hem toe en fluisterde: '...nogal een klootzak.'

Ryans ogen werden groot. 'Dus het ligt niet aan mij?'

'Absoluut niet. Maar hij is de grote ster, dus wat doe je eraan?'

Ryan kon wel een paar dingen bedenken.

Wyatt lachte. 'Holy shit, Price. Die blik op je gezicht! Je kunt hem geen klap verkopen.'

'Weet ik. Dat ben ik ook niet van plan.'

'Nou, laat het me weten als je van gedachten verandert. Ik wil erbij zijn als het gebeurt.'

Ryan schudde zijn hoofd, maar hij glimlachte. Hij besloot dat hij Wyatt Hayes wel mocht. Dat was al heel wat.

Hij had gedacht dat dit seizoen anders zou zijn. Achteraf gezien had hij geen idee waarom. Al sinds zijn amateurdagen vervulde hij in elk team de rol van krachtpatser. Echt enthousiast was hij daar nooit over geweest; als hij bokser had willen worden, was hij wel in de voetsporen van zijn vader getreden. Maar Ryan wilde ijshockeyer zijn.

Afgelopen zomer, nadat hij had gehoord dat hij weer was geruild, had Ryan zich volledig op zijn training gestort. Hij had gewerkt aan zijn schaatstechniek, snelheid en onderlichaam. Hij had een trainer gevonden in Buffalo – waar hij toen woonde – en zich kapotgewerkt met sprints, lunges, squats en een hele reeks vergelijkbare onmenselijke oefeningen.

Hij was op dit trainingskamp in Toronto verschenen in de beste vorm van zijn leven, in de hoop dat hij serieus genomen zou worden als verdediger. Hij zou alles geven bij de fitnesstests, maar hij betwijfelde of het iets zou veranderen aan het beeld dat men had van zijn rol in dit nieuwe team.

God, Ryan wist niet zeker of hij dit nog wel kon. Maar hij zou het doen, want wat moest hij anders? Zijn cv was nu niet bepaald indrukwekkend.

‘Klaar om door de hel te gaan?’ vroeg Wyatt. Ryan wist dat hij de fitnesstests bedoelde, maar zelf dacht hij aan het hele seizoen.

‘Zeker,’ zei hij. ‘We gaan ervoor.’